

LA LLAVOR DEL REGNE DE DEU

Salm 92, 1-4, 12-15; Ezequiel 17, 22-24, 2ª Corintis 5,6-10 i 14-17 Marc 4, 26-34

L' evangeli de Marc és el que menys paràboles relata, però les que hi ha son molt importants.

I avui ens posa davant dues paràboles per entendre, una qüestió central de la nostra FE .

Al principi del capítol Jesús dona una resposta al perquè de les paràboles:

El perquè de les paràboles

(*Mt 13,10-17; Lc 8,9-10*)

10 Quan la gent se'n va anar i Jesús s'hagué quedat sol, els qui eren al voltant d'ell juntament amb els Dotze li preguntaven sobre les paràboles. 11 Ell els digué:

--A vosaltres, Déu us confia el disegni secret del seu Regne; en canvi, als de fora, tot els arriba en paràboles.

El gran problema de comunicació entre els homes, Jesús hi posa una atenció especial per fer entendre el seu missatge.

La paràbola designa una forma literària que consisteix en un relat figurat del qual, per analogia o semblança, es deriva un ensenyament relatiu a un tema que no és explícit. És, en essència, **un relat simbòlic**.

Les paràboles de llavors son misterioses

1. La llavor que creix tota sola

Manca Aquesta paràbola és exclusiva de Marc, no està a cap altre evangeli.

Amb una llavor explicar el Regne de Deu !! sembla agosarat i complicat l' intent.

La imatge com una ajuda, la història de l' art ens nodreix sovint de moltes imatges,

Tots recordem el quadre del "sebrador" de Van Gogh, una imatge misteriosa per alhora lluminosa.

La llavor que una vegada plantada a la terra, desapareix de la vista:

"27 tant si dorm com si està despert, de nit i de dia, la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com" Marc 4,27

Una llevo plantada, desapareix, creix d' una manera tant subtilment que no ens en adonem fins que veiem el seu fruit, és un misteri que és revela !!

El Regne de Déu té un "calendari diví", les coses succeeixen en sense cap de la nostra manera de comptar el temps.

Creix misteriosament En sense cap intervenció del sembrador, ell pot fer el que vulgui, dormir, està despert, però el treball de la llavor podríem dir que és automàtic.

La temptació i alhora esperança d'una creixement fora de l'acció del sembrador, és quasi una acció màgica.

2. La llavor del gra de mostassa

Però a Marc 4, les metàfores sobre les Llavors continuen.

La paràbola de la llavor de mostassa dels versos 30-32 busca explicar el misteri apocalíptic en un altre sentit: el creixement de la llavor també apareix i es propaga "de cop".

És petita i insignificant, però és sorprenent

Les Llavors de mostassa tenen la bellesa de ser petites, però amb la capacitat d'estendre's i apoderar-se d'un camp, en sense continuïtat de solució, la feina era dels pagesos per evitar la seva proliferació, **ho ocupaven tot**, en sense deixar espai per altres cultius.

No és converteixen ni en un arbre, ni en l'arbre emblemàtic com i majestuós com els "Cedres del Líban" citats per la lectura que hem fet de Ezequiel 17, i també per el Salm 92

"També jo trencaré el cimall del cedre altiu, n'esqueixaré el rebrot més alt i tendre i el plantaré al cim d'una gran muntanya, 23 a l'excelsa muntanya d'Israel. Traurà branques ufanoses, donarà fruit i arribarà a ser un cedre majestuós. S'hi ajocaran ocells de tota mena, viuran a l'ombra de les seves branques." Ezequiel 22-23

13 *Els justos creixeran com les palmeres, es faran grans com els cedres del Líban;* Salm 92-13

El Cedre és alt i frondós, pot arribar als 40 metre d' alt.

La planta de mostassa és un arbust, és curta, descarnada i petita

"32 però, un cop sembrada, va creixent i arriba a fer-se més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells del cel fan niu a la seva ombra" Marc 4,27

La compara en una hortalissa, la més gran de totes

Però a pesar de la seva petitesa els ocells faran niu a la seva ombra.

La mostassa una vegada ha crescut no és un exemple que la seva imatge pugui representar **un gran imperi**, com podien ser els Cedres del Líban.

Però allà on creix la mostassa ho acaparà tot, la mostassa era prolífica, si l'arrancaves tornava a sortir.

Recordo una predicació que vaig fer des de aquí el 10 de setembre del 2000, fa quasi 21 anys en un moment de la meditació em feia una pregunta punyent, que una vegada i un altre a lo llarg dels anys em ve al cap.

Serem els darrers cristians ?

L'imatge del teòleg Jean Marie Tillard. (Sant Pierre et Miquelon)

La "Polygonia" - Els intents dels jardiniers

Arrenqueu-la i un dia rebrotarà , quan ja no ho esperàveu.

El Regne de Deu no és una llavor normal, el seu fruit està a la nostra disposició, però no està entre les coses que puguem dominar, és un error de molts cristians i no és un error innocu, en el moment que el cometem som apartats del Regne.

Les dues paràboles ens presenten un Regne de Déu que ens ha d'omplir d'esperança per la potencia del exemple de les dues llavors:

Una creix tota sola, en sense fer-hi res, en un temps que no hi ha qui l'aturi.

L'altre d'una manera sorprenent apareix hi ho cobreix tot el que està al seu voltant

És l'anunci d'un Regne de Déu que no te aturador !!!, que no hi ha res que pugui detenir el seu esdeveniment

L'Evangeli de Marc escrit al voltant dels 70dc, coincideix en la destrucció del temple, probablement Marc escrivé això en un mon caòtic, i en destrucció, sembla que el contrast amb la realitat era evident.

Nosaltres també vivint en un mon que el mirem per on el mirem també és un mon caòtic que ens dona poc marge a l'esperança, no faré un catàleg però és inacabable.

Però estem davant de la descripció del propi Jesús de com és manifesta i és manifestarà entre nosaltres El Regne de Déu.

Vivim contínuament fets que ens trenquen l'ànima i el pitjor de tot és:

La impotència de no poder canviar les coses, sovint acompanyada d'una mala consciència de no haver fet res (el testimoni d'un home davant de la mort d'Georg Floyd)

El sentiment de que hi ha coses que son imparables, que no podem canviar, actituds d'odi i de violència, que son com una taca d'oli que ho va envaint tot.

Coses que no podem canviar mai, un fatalisme històric ens envaeix.

Vet aquí que els fets que ens rodegen els vivim com que "les llavors del mal" proliferen per tot arreu.

I l'Evangeli de Marc ens posa davant nostra un altre llavor la del Regne de Déu, que a pesar de totes les coses NO HI HA RES QUE L'ATURI !

3. Els grans beneficiats del Regne de Deu

Una planta que és capaç de transformar-ho tot,

Que deuriem sentir la gent que escoltava les paraules de Jesús?

Se'ls parlava d' una planta que era molesta!, ho ocupava tot polzada a polzada, canviava el paisatge, una planta que no era massa bona, podia ser una molèstia !!.

Però Jesús hi afegia una qualitat afegida !!

Però que passa amb els sers més dèbils que surten a la paràbola, **els ocells del cel**, que necessiten una casa per estar segurs...estaran contents i feliços, son els que d' una manera explícita son els grans beneficiats del Regne de Déu.

Un Regne que canvia el paisatge on s' instaura, que desborda tots els límits imaginables, obrirà possibilitats de vida per els més dèbils en llocs desolats, resistirà qualsevol possibilitat de manipulació, per això hi haurà molta gent que voldrà cremar els camps on hi ha la llavor del Regne i el seu fruit !!

Les dues paràboles deixen establertes coses fonamentals, en diria com a mínim cinc:

- El Regne de Déu no romandrà secret per sempre.
- La seva aparició no dependrà del enginy ni la voluntat de la humanitat.
- No el faran aparèixer les virtuts morals.
- Ni l' astúcia espiritual.
- Ni cap dels pietismes que l' invoquen contínuament.

4. *La nostra actitud davant del Regne de Deu*

Tal volta aquesta visió de Marc sobre el Regnat de Déu, d' un Regne que és manifesta a pesar de tot, que es manifesta contra tota manca d'esperança, que te el seu propi calendari, que una vegada és revela ho envaeix tot.

Pot propiciar una actitud passiva per part dels cristians ?

Una actitud passiva per part nostra ?

Tal volta ens podem trobar en el fals debat sobre "la justificació per la fe", que tants rius de tinta ha vessat al llarg de la història de la teologia.

Per nosaltres aquesta certesa sobre el Regne de Déu, implica, moltes coses:

- Mantenir-nos en l' esperança que el Regne és a prop.
- Encara més !! en que el Regne a pesar de totes les dificultats que vivim, que son moltes, "El Regne entre nosaltres està".
- Creure'ns de debò que el Regne no és un espai sagrat, separat del mon.
- Que qualsevol pot portar les llavors a la sabata i escampar-lo en els llocs més insospitats.
- Que a través de la Fe i l' Esperança mantinguem la visibilitat del Regne.
 - Si la nostra església, no proporciona un lloc on habitar, un lloc on quedar-se, on lloc, una manutenció espiritual i material, on hi habitin les "aus del cel"= els més dèbils, sinó és un aixopluc, no serà ni **evangeli** ni **Regne de Déu**"

○

5. *Una observació sobre les paraules de Jesús*

Tant sols una referència al últim verset de l' evangeli d' avui.

33 Amb moltes paràboles semblants, Jesús anunciava la paraula a la gent, de la manera que ells eren capaços d'escoltar-la. 34 No els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als seus deixebles Marc 4,33-34

Jesús mantenia una comunicació diferent amb els seu deixebles, molt més íntima, més pregona, "***.....però en privat ho explicava tot als seus deixebles***"

Em vull imaginar aquest Jesús molt a prop mirant-e als ulls, en una connexió especial amb els seus, m' imagino la força transformadora d' aquest Jesús, viure al seu costat.

Això ens porta a la ment les paraules del Apòstol Pau en el text d' avui a la 2ª Carta a l' església de Corint:

"17 És a dir, els qui viuen en Crist són una creació nova. El que era antic ha passat; ha començat un món nou" 2ª Corintis 5, 17

AMEN